

Kaznivi poskus.*)

Oni interesi človeške družbe in njenih članov, katere je spoznalo pravo sosebno važnimi in svoje obrane vrednimi, katere zaradi tega tudi uravnava po svojih pravilih, imenujejo se pravni interesi. Kazensko pravo brani — in to svrho ima pravo sploh — da bi teh interesov nikdor ne kratil in oškodoval, in zategadelj prepoveduje gotove izpremene v zunanosti, ki kvarijo pravne interese, ali pa zapoveduje take izpremene, ki naj preprečijo kvaritev pravnih interesov.

Ker se pa pravo ne more obračati s svojimi zapovedmi in prepovedmi do brezumne narave, ki se izpreminja po večnih neizpremenljivih zakonih, onda samo daje svoje prepovedi in zapovedi človeku. A tudi človek nikakor ni gospod vsem dogodkom v zunanosti in tudi ne more vladati niti vseh onih dogodkov v njih razvoji, katere je sam provzročil bil s svojim uplivanjem na zunanost, nego v njegovi oblasti je le njegovo dejanje, t. j. njegovo zavedno uplivanje ali delovanje na zunanost, — a za ta dejanja veljajo pravna pravila. Pravo prepoveduje ona dejanja, iz katerih utegnejo, bodisi le tudi s sodelovanjem brezumnē narave, izvirati izpremene v zunanosti, kvarne pravnim interesom, — pravo zapoveduje taka dejanja, ki naj preprečijo take kvarne izpremene.

Kazensko pravo pa ne daje samo pravil, po katerih se je ravnati človeku, ki hoče živeti v družbi z drugimi ljudmi, nego kazensko pravo preti tudi z raznovrstnim zlom onemu, kdor bi se protivil tem pravilom. Da pa doseže pravo tem gotoveje svojo

*) Dasi se ta razprava zelo ujema z nazori Janke („Das österr. Strafrecht von Dr. C. Janka, Prag — Leipzig, 1884), prijavljamo jo v našem listu, ker je predmet zanimiv in ker je uprav pojem o kaznivem poskusu jedno onih pravnih vprašanj, o katerih so si mnenja učenjakov še jako protivna in različna.

pravo svrho, ne preti kazni samo onemu, kdor res provzroči izpremene, kvarne pravnim interesom, nego tudi onemu, kdor le poskusi storiti to.

Ako pa je govor o kaznivem poskusu, ne smemo razumevati golega namena, rušiti prepovedi in zapovedi kazenskega prava, kajti namen, kot čisto notranji čin človeške duše, ne spada v področje prava; pod kaznivim poskusom pa tudi ne smemo razumevati vsakega dejanja, katero storilec stori z namenom, da bi rušil zakon. One slučaje zunanjega dejanja, s katerim kani storilec kvariti pravne interese, stoječe pod varstvom kazensko-pravnih določil, imenujejo se kaznivi poskus.

Uže beseda poskus pravi sama, da smo za nečim težili, da smo nameravali nekaj doseči, česar pa v istini nismo dosegli. In uže iz tega izhaja, da je v kaznivi poskus potreben — namen, nekaj doseči. Ono, kar mora storilec dosegati ali hoteti, to je uprav tista izpremena v zunanosti, katero hoče kazensko pravo zabraniti, ker izvira ali utegne izvirati iz nje kračenje pravnih interesov. Ta volja ali hotenje zakonu protivnega uspeha pa ni drugo, nego hudobni namen („dolus“), katerega zahteva zakon pri doložnih delikih.

Drugi znak poskusa sploh in torej tudi kaznivega poskusa pa je, da storilec ni dosegel onega uspeha ali smotra, za katerim je težil. Ali je storilec dosegel kak drug, morebiti tudi zakonu protiven uspeh, to je za pojem kaznivega poskusa brez pomembe; potrebno je le, da je nameravani uspeh izostal.

Ker dogodki, ki se vrše le v notranjosti človekovi, kakor misli, želje itd., in ki ne prestopijo praga med človeško notranjostjo in med zunanjim svetom, tudi ne spadajo v področje prava, in ker veljajo pravna pravila sploh le za zunanje vedenje človekovo, zahteva se tudi pri kaznivem poskusu dejanja, ali zunanjega dejanja, ker sicer sploh ni predmeta, na kateri bi bilo moči uporabljati pravna določila.

Po tem, kar sem do sedaj razložil, bi torej bil kaznivi poskus ono dejanje, s katerim je storilec posegel v zunanji svet z namenom provzročiti v njem pravno prepovedane izpremene, katero dejanje pa vendar ni provzročilo teh, zakonu protivnih izpremen.

To bi bil naravni pojem kaznivega p̄skusa; vender pa bi morali, ko bi to definicijo hoteli uporabljati na različne zakonom določene delikte, marsikateri delikt smatrati za poskus, katerega smatra zakon za dovršitev.

Ker je kazenskemu pravu resna svrha, zabraniti pravnim interesom kvarne izpremene v zunanosti, moralo bi zakonodavstvo, ki nam daje v svojih določilih vselej le pojem dovršenega delikta, dovršitev dosledno značiti z zakonu protivnim uspehom, t. j. z dosego prepovedane izpremene v zunanosti. Ako si pa ogledamo pozitivnega zakona določila, vidimo takoj, da ta določila za dovršeni delikt ne zahtevajo vselej zakonu protivnega uspeha, nego da kaznjujejo kot dovršen delikt tudi marsikatero dejanje, ki bi po naravnih pojmih še le poskus bilo. Jeden sam primer naj to nekoliko pojasni. Po § 197. našega kaz. zakona z l. 1852. zakrivi hudodelstvo goljufije, kdor drugega z zvitim prigovarjanjem v zmoto pripravi, s katero ima kdo škodo trpeti na svoji lastnini ali drugih pravicah. Pravu je pri tem svrha, zabraniti, da kdo po krivičnem škode ne trpi, in torej bi bilo kaznovati kot dovršeno goljufijo še-le ono dejanje, po katerem je kdo v istini škodo trpel. Naš kazenski zakon sicer zahteva k pojmu goljufije, da storilec namerava koga oškodovati, vender pa ne tirja k dovršitvi goljufije, da je res kdo škodo trpel, ampak dovršene goljufije je uže tist kriv, ki je z zgoraj označenim namenom koga drugega v zmoto pripravil.

Ker torej pozitivno pravo dovršitve ne ustanavlja vselej soglasno z naravnimi pojmi, izpremeni se vsled tega po pozitivnih zakonovih določilih tudi pojem kaznivega p̄skusa. Z ozirom na pozitivna zakonova določila mora se torej kot kaznivi poskus značiti ono dejanje, s katerim je storilec posegel v zunanost z namenom, provzročiti tam zakonu protivno izpremeno, katero dejanje pa vender nima vseh onih znakov, ki so po zakonovih določilih potrebni k dovršenemu deliktu. To, kar imenuje § 197. kaz. zak. dovršeno goljufijo, bilo bi po naravnih pojmih še le poskus. Z ozirom na določila § 197. kaz. zak. pa bode torej poskus goljufije tisto dejanje, s katerim je hotel storilec koga drugega v zmoto pripraviti, po kateri bi imel kdo škodo trpeti, da pa s tem dejanjem storilec dotične osebe vender ni pripravil v zmoto.

S tem sem hotel v kratkem podati definicijo kaznivega poskusa, sedaj pa hočem še poskusiti glavne znake tega pojma v obče in posebe z ozirom na avstrijsko kazensko pravo nekoliko natančneje razložiti.

Najprvo hočem odgovoriti na vprašanje, ali je kaznivi poskus pri vseh deliktih mogoč.

Uže iz zgoraj podanega pojma kaznivega poskusa izhaja, da je le-ta pri onih deliktih nemogoč, kateri izvirajo iz malomarnosti ali iz „culpe“. Ker pojem kaznivega poskusa zahteva da je storilec nameraval doseči zakonu protiven uspeh, zato, je pri onih deliktih kazniv poskus nemogoč, pri katerih je po zakonovih določen izključen hudoben namen ali „dolus“.

Из istega razloga je kaznivi poskus nemogoč pri deliktih, kateri se po zakonovih določilih opirajo na „dolus indirectus“, kajti pri „dolus indirectus“ se zahteva, da se je dosegel nameravani, zakonu protivni uspeh, a pri poskusu je bistveno, da se nameravani, zakonu protivni uspeh ni dosegel.

Tudi tukaj primer celo stvar najboljše razjasni. Po našem kazenskem zakonu (§ 140) zakrivi hudodelstvo uboja, kdor dejanja, s katerim kak človek ob življenje pride, ne doprinese sicer z nakano usmrtiti ga, a vendar s kakim drugim sovražnim namenom. Uspeh, s katerim je hudodelstvo označeno, je smrt kake osebe; vendar bi pa po zakonovih določilih tist, ki bi dejanje, po katerem je kdo prišel ob življenje, doprinesel z namenom koga usmrtiti, ne zakrivil hudodelstva uboja, nego hudodelstvo umora. Zategadelj bi tudi tist, ki bi z namenom, koga usmrtiti, doprinesel dejanje, iz katerega bi sicer ne izhajala smrt kake osebe, pač pa nastopili drugi, zakonu protivni nasledki, ne zakrivil poskušene uboja, nego poskušeni umor; oni pa, ki bi ne ravnal z nakano, koga usmrtiti, pač pa z drugim sovražnim namenom, ako bi iz njegovega dejanja ne nastopila smrt kake osebe, vendar pa drugi, zakonu protivni nasledki, ne zakrivil bi poskušene uboja, ker ni nameraval smrti kake osebe, t. j. onega zakonu protivnega uspeha, ki je značilen za hudodelstvo uboja.

Ker je pojmu kaznivega poskusa bistven namen zakonu protivnega uspeha t. j. one pravnim interesom kvarne izpremene v zunanosti, katero hoče pravo zabraniti, zato je kaznivi po-

skus tudi nemogoč pri golih opustilnih 'deliktih („delicta omissionis“). Pri kaznivem poskusu potreben je namen ali hotenje zakonu protivnega uspeha; pri golih opustilnih deliktih je kak uspeh za kaznivost brez pomena; kaznjuje se opuščanje zapovedanega dejanja kot takšno ne glede na to, je li uspeh, ki ga je bilo zabraniti po zapovedanem dejanji, nastopil ali ne.

Tudi pri tistih deliktih ni moči govoriti o kaznivem poskusu, kateri so le izjava, razodetje ali manifestacija hudobnega, sovražnega, prezirnega mišljenja. Pri teh deliktih tako dolgo ni moči govoriti o kaznivem dejanji, ker še sploh nobenega dejanja ni, dokler ni razodeto sovražno ali prezirno mišljenje; kedar pa je razodeto, tedaj je delikt uže dovršen. Lahko si je predočiti, da se to mišljenje razodeva na bolj ali manj razžaljivi in torej na stopinjo kaznivosti uplivajoči način, ali o bolj ali manj razodetem mišljenji ni moči govoriti, in zategadelj tudi o poskusu pri takih deliktih ne. To so vselej delikti, ki se storijo s samimi besedami ali simbolnimi znamenji, torej verbalni delikti, kakor § 63. kaz. zak.

Pri nekaterih deliktih raztegnilo je pozitivno pravo pojem dovršitve tako dalječ, da obsega tudi dejanja najbolj oddaljena od naravnega pojma dovršitve, dejanja, s katerimi storilec namerava doseči zakonu protivni uspeh. Uže vsaka priprava smatra se za dovršen delikt. V teh slučajih je seveda, po pozitivnih zakonovih določilih, kaznivi poskus tudi nemogoč. Tak delikt je po našem kazenskem zakonu hudodelstvo veleizdaje, ali pa hudodelstvo ponarejanja javnih upnih papirjev. Uže naprava ali priskrb pripomočkov, s katerimi namerava kdo ponarejati javne upne papirje, dovršeno je hudodelstvo po smislu § 107. kaz. zak. kot sokrivda, ne pa poskus hudodelstva po smislu §§ 8. in 106. kaz. zak.

Zgoraj sem uže omenil, da je pojmu kaznivega poskusa bistven hudobni namen ali „dolus“. Hudobni namen, t. j. volja, doseči zakonu protivni, torej prepovedani uspeh, ali bolje volja, storiti to, kar zabranjuje, in ne storiti tega, kar zapoveduje zakon, razlikovati je od hudobnega naklepa,^{*)} t. j. volje, na gotov način doseči to, kar se namerava, ali hotenja gotovega načina

^{*)} Gosp. pisatelj razlikuje, kakor Janka, namen (Absicht), naklep (V orsatz) in svrh o (Zweck). Op. ured.

za izvršenje naména. Pri istem hudobnem namenu je lahko hudobni naklep raznovrsten, in ist hudobni naklep obsega lahko jako različne hudobne namene. Hudobni namen: tujo lastnino poškodovati, hudobni naklep: s streljanjem ali razbijanjem; hudobni naklep: streljati, hudobni namen: umoriti, ali požigati, ali v strah in nemir pripraviti. Od obojnega različna pa je svrha ali smoter, t. j. ono zadoščenje, oni užitek, katerega pričakuje storilec od svojega dejanja. Žal, da se ti trije pojmi vse premalo razlikujejo in dostikrat drug za drugega rabijo. Tudi avstrijski kazenski zakon ima to napako.

Hudobni namen mora biti pri poskusu popolnem tak, kakoršen pri dovršenem deliktu. Osobito mora hudobni namen obsegati vse one znake, ki so bistveni za ustanovitev dovršenega delikta; storilec mora hoteti dejanje z vsemi temi znaki. Pri poskušeni goljufiji je torej istotako, kakor pri dovršeni goljufiji, da je storilec nameraval škodo koga drugega in, dosegač to poškodovanje, zmoto kake osebe. Ne zadoščevalo bi za poskušeno goljufijo, ako bi storilčevemu namenu mankal ta ali oni teh znakov.

Tudi pri poskusu nahajamo vse vrste hudobnega namena, kakor pri dovršitvi, razun „dolus indirectus“, ki pa itak ni istinit, ampak le fingovan hudoben namen.

K vsakemu deliktu potreba je dejanja ali, kakor se avstrijski kazenski zakon (§ 11.) še bolj natanko izrazuje, zunanjega dejanja. Pri doloznih deliktih mora biti to dejanje izvrševanje hudobnega sklepa; poskusu bistven je hudobni namen ali „dolus“, torej velja to pravilo tudi zanj. Kar se pa tiče objektivnih svojstev tega dejanja, to je pri poskusu cela stvar sila prepirna. Nekateri zahtevajo, da je dejanje, ki naj je kazniv poskus, objektivno, kot tako, ne glede na notranjost storilčevo, relevantno za pravo. Vender je kriva ta misel, da imej zunanje dejanje kot tako, ki ustanavlja kaznivi poskus, za kazensko pravo pomen. K pravu stopi dejanje v razmerje jedino le po volji storilčevi, le na to se obrača pravo s svojimi prepovedmi in zapovedmi, in le-ta se mu more protiviti. Pravni interesi se sicer lahko tudi brez človeške volje kvarijo, ali take kvaritve pravnih interesov so slučajji, ki za kazensko pravo nimajo pomena. Nepotrebno je torej, da je poskusno dejanje v kavzalni zvezi z na-

meravanim, a ne doseženim uspehom. Take kavzalne zveze pri poskusu sploh ni; ako bi bilo dejanje kavzalno, ne izostal bi bil uspeh; in ne ostalo bi bilo pri poskusu. Krivo je tudi mnenje, da se mora s tem dejanjem deloma doseči hudobni namen. Ko bi se hudobni namen dosegel, ne ostalo bi pri poskusu; kajti o poskusu govoriti je moči le tam in toliko, kjer in kolikor se hudobni namen ni dosegel.

Jako prepirno in ne še povoljno rešeno je tudi vprašanje, kako dalje se je moralo dejanje uže razviti, da je moči subsumovati je pod določila kazenskega zakona ali, da je kaznivi poskus, z drugimi besedami: kje je meja med nekaznivimi pripravami in kaznivim poskusom? Razni odgovori so se dajali na to vprašanje, vsakdor skuša stvar določiti bolj ali manj natanko in jasno, ali sigurne in nedvojbene meje med nekaznivimi pripravami in kaznivim poskusom še do sedaj nikdor ni našel. Niti pozitivna zakonova določila nam ne pomagajo iz te zadrege. Avstrijski kazenski zakon (§ 8.) zahteva k kaznivemu poskusu „dejanja, katero k pravemu doprinešenju pelje“. Da se s temi besedami ne da razumeti dejanje, ki bi bilo v kavzalni zvezi z zakonu protivnim uspehom, je jasno; ker je tako dejanje, kakor sem uže zgoraj omenil, pri poskusu nemožno. Dejanje, katero k pravemu doprinešenju véde, je le tisto, ki po storilčevem mnenji in namenu dovede k pravemu doprinešenju, ono dejanje torej, katero po storilčevem namenu nima samo naloge, storiti izvršitev delikta mogočo, olajšati jo, uspeh delikta osigurati. Drugi zakoni stavijo za mejnik med nekaznivimi pripravami in kaznivim poskusom začetek izvrševanja. Vender niti jedno niti drugo teh zakonovih določil ne očrta dovolj jasno te meje. Sploh pa ni pričakovati, da bi se ta meja kedaj z obćim načelom tako določila, da bi ne bilo nobenega dvoma več in to zaradi tega ne, ker razlika med nekaznivostjo priprav in kaznivostjo poskusa ni načelna, in dalje, ker pozitivna zakonova določila pojem dovršitve različno razširjajo in ker se primerno tem pozitivnim zakonovim določilom premiče in izpreminja tudi okoliš kaznivega poskusa in pa meja med kaznivim poskusom ter nekaznivimi pripravami. Največ je v tem prepustiti taktu in pravnemu čutu sodnikovemu. Sodniku bode glede na vse okolnosti konkretnega slućaja in na zakonova določila odločiti, je li konkretno dejanje

subsumovati pod določila kazenskega zakona; pri tem pa bode sodniku priporočati, da ne ravna pretirano strogo, da ne prekorrači one meje, katero so uže Rimljani označili s pravno prislovico: „Cogitationis poenam nemo patitur“.

Nekega posebnega določila avstrijskega kazenskega zakona tu ni smeti prezreti. V § 10. določena je posebe in natanko ona meja, kje se začne kaznivost deliktov, kateri se zvrše po tiskovinah. Ta § pravi: Pri hudodelstvih, ki se store po tiskovinah, se prične kaznivost za pisalca, prestavljalca, izdajnika, urednika in založnika takrat, kedar se delo, ki se ima pomnožiti, v natis izroči; za ostale krivce pa takrat, kedar delati začno.

Glede kazni, s katero naj se poskus pokori, je pač reči, da je poskus tem manj kazniv, čim bolj oddaljeno je dejanje od dovršitve; jasno je, da je za poskus načelno izmeriti manjšo kazen, nego za dovršitev. To načelo dobiva tudi v novejšem zakonodavstvu vedno več veljave. Starejši kazenski zakoni pa stoje z večine na tem stališči, da je načelno dejati poskus pod jednako kazen, kakor dovršitev. Tudi avstrijskemu kazenskemu zakonu z l. 1852. velja to načelo. Naš kazenski zakon (§ 8.) ustanavlja, da velja vsakatera, za hudodelstvo sploh dana določba tudi za poskušeno hudodelstvo in da se naj poskus zločina pokori s tisto kaznijo, ki je izrečena za dognano hudodelstvo, kedar zakon ne zaukazuje posebnih izjem. Posredno pa vender tudi naš kazenski zakon priznava manjšo kaznivost poskusa in sicer, ker ustanavlja v § 47. a), da je poskus olajšava, katero je tem bolj uvaževati, čim dalje je dejanje od dovršitve.

Pri nekaterih deliktih pa ustanavlja kazenski zakon za poskus posebne kazni (§ 138. kaz. zak.). Ako je storilec sam prostovoljno opustil dovršiti delikt, zagotavlja mu zakonodavstvo večinoma brezkaznjenost ali odpušča mu zažugano kazen. Pri tem pa ni kar potrebno, da bi storilec iz moralnega kesanja, jedino iz notranjih nagibov opustil svoj zvršitveni namen. Dejanje se tudi takrat ne kaznjuje, kedar storilec opusti dovršitev z namenom, da to dejanje pri drugi ugodnejši priliki nadaljuje ali ponovi, in tudi takrat ne, kedar storilec odstopi od dovršitve, ker je zadel ob zadržke, katerih ni pričakoval; vender je pa v le-tem slučaju neobhodno potrebno, da ti zadržki za storilca niso bili nepremagljivi. Ako dovršitve jedino zaradi tega ni bilo, ker

storilec ni mogel doseči svojega namena, tedaj se poskus vselej kaznjuje. Istotako se po pozitivnih zakonovih določenih storilcu zagotavlja brezkaznjenost, ako je on sam prostovoljno odvrnil slabe nasledke svojega dejanja, še predno so nastopili. To je torej nemožno, ako je dejanje uže dovršeno in so nastopili uže slabi, zakonu protivni nasledki, ako se uspeh sploh odvrniti več ne da ali ako izostane sam brez storilčevega prizadevanja.

Ako pa tudi poskus z ozirom na to, da je storilec dovršitev prostovoljno opustil ali pa slabe nasledke odvrnil, ni kazniv, tako je vendar dejanje kaznovati kot dovršitev onega delikta, čigar znake utegne storilčevo dejanje uže imeti. Ako storilec, ki je nameraval koga usmrtiti, prostovoljno opusti izvršitev svojega namena, to se njegovo dejanje sicer ne bode kaznovalo kot poskušen umor, vendar pa kot dovršena težka telesna poškodba, ako je napadeni osebi uže prizadjal kako težko poškodbo. V takih slučajih je govor o kvalifikovanem poskusu.

Brezkaznjenost poskusa, ako je storilec prostovoljno odstopil od dovršitve ali pa odstranil slabe nasledke, ne dá se načelno utemeljiti, je pa iz pravno-političnih razlogov priporočati in jo je zakonodavstvo iz teh razlogov tudi sprejelo.

Govoriti bi se dalo tudi o različnih razvrstitvah kaznivega poskusa; vendar te običajne razvrstitve nimajo praktičnega pomena in so mnogokrat napravljene jako samovoljno. Le razlike med dokončanim poskusom, ki je najvažnejša, naj tukaj omenjam. Dokončan se imenuje poskus takrat, kedar storilec vse stori, kar je po njegovem mnenju od njega potrebno, da doseže zakonu protivni uspeh, ki je pa vendar izostal.

S tem bi lahko završil svojo kratko razpravo o kaznivem poskusu, ako ne bi imel naš kazenski zakon še posebnih določil katerih ne smem prezreti. Naš kazenski zakon (§ 8.) zahteva namreč k kaznivemu poskusu, da se hudodelstvo zgol zaradi nezmožnosti, ali ker je tuj zadržek vmes prišel, ali iz naključbe ni dognalo. Tako ustanavlja naš kazenski zakon pri kaznivem poskusu znak, ki je naravnemu pojmu kaznivega poskusa popolnem neznan. Tako je pa preloženo tudi celo dokazno breme. Po naravnih pravilih bilo bi storilcu dokazati, da je prostovoljno odstopil od dovršitve, ali pa, da je slabe nasledke zabranil, hoče li kazni odvrniti od sebe. Po teh pozitivnih določenih našega

kazenskega zakona pa je pojmu kaznivega poskusa bistveno, da se delikt zgolj iz nezmožnosti, zaradi tujega nepričakovanega za-
držka ali iz naključbe ni dovršil. Ker je torej to bistven znak
kaznivemu poskusu in zato tudi podloga kazni, mora jo kot
tako dokazati obtožitelj.

Konečno naj še pripomnim, da veljajo tukaj razvita pravila
o kaznivem poskusu za vse vrste doložnih deliktov, torej za
pregreške in prestopke prav tako, kakor za hudodelstva. Naš
kazenski zakon določuje to izrecno (§ 239).

Dr. R. Pipuš.

Iz pravosodne prakse.

Civilno pravo.

*a) Pravica, vložiti tožbo zaradi razveljavljenja ženitnih po-
godeb, pristojna samo zakoncu pri življenji, po smrti njegovi
pa niti njegovemu pooblaščenцу na smrt, niti njegovim de-
dičem (§§ 1264. in 1022. obč. drž. zak.).*

Eva B. po dru. S. je s tožbo de pr. 6. julija 1890, št. 3424
proti Andreju B. zahtevala, da naj se ženitne pogodbe, sklenjene
z notarskim aktom z dné 10. sept. 1881 med njo in tožencem,
pravno razveljavijo ter uničijo.

Okrajno sodišče v Šk. L. je to zahtevo odbilo z rzsodbo
z dne 22. okt. 1890, št. 5374 iz teh-le razlogov:

Zakonska Eva in Andrej B. sta dné 10. septembra 1881 skle-
nila ženitno pogodbo tako, da nevesta prinaša ženinu 5000 gld.
dote, da ženin zaženi 1000 gld., ter sta dogovorila za slučaj smrti,
ako zakon ostane brez otrok, da pri življenji ostali soprog podeduje
 $\frac{3}{4}$ imovine umršega soproga. S pravomočno rzsodbo deželnega
sodišča v Lj. z 20. majnika 1890 je bil ta zakon po krivdi toženega
Andreja B. za mizo in postelj ločen. Zakon ostal je brez otrok in
dne 5. julija 1890 je Eva B. umrla. To je dokazano. Dne 6. julija
1890, torej tist dan po smrti Eve B. vložil je njen zastopnik tožbo